

punkt, og det vilde jo være ret naturligt, at jeg stod paa det Standpunkt, at jeg hurtigt mulig ønskede, at Grundlovens § 32 maatte ske Gjyldest, saa at Valgtredene maatte blive dekte, og saaledes at der maatte blive øvet Retfærdighed over for de mange, som nu i en lang Arrække have lidt under den Uretfærdighed, at de ikke have været repræsenterede i det Forhold, som Forsatningen hjemler dem Ret til at blive repræsenterede i. Men jeg har tidligere ofte, som jeg ogsaa vil gøre det i Dag, hævdet som mit Standpunkt, at skønt jeg ønsker denne Fordeling af Folketingsvalgkredsene og maa kræve den gennemført saa hurtig som mulig som Vælgernes Ret, saa er det selvsølgelig ikke mig og — det er min Overbevisning — heller ikke de Vælgere, som jeg repræsenterer, ligegyldigt, paa hvilken Maade denne Fordeling af Folketingsvalgkredsene sker. Det kan ikke nytte, at man afløser den ene Uretfærdighed med en anden. Det Forslag, som foreligger her fra Landstinget som Svar dels paa det, Regeringen havde forelagt her først, da den forelagde et Forslag i den Retning, og dels paa det, Folketinget sluttelig vedtog som sit — det er for mig og for dem, jeg repræsenterer, en meget stor Skuffelse. Jeg kan saa langt fra i det se en Ophjælpelse af den Retfærdighedskrav, som jeg mener, at Vælgernes, der hidtil have været forurettede, kunne gøre Fordring paa. Jeg maatte maasse sige, at det ogsaa staar for mig, som om det ligesom er et Vidnesbyrd om, hvad den Forhandlingspolitik, man nu i adskillige Aar har ført, vover og magter. Her have vi et Forslag som Vidnesbyrd derom. Det har været Genstand for Forhandling i en lang Arrække, ogsaa inden for den Periode, da Forhandlingspolitikken, efter hvad Fler-tallet mener, har floreret i sin rigtige Form, har dette Forslag jo været behandlet, og Folketinget har taget sin Beslutning. Men hvad er Frugten deraf? Hvorledes ser det ud, naar vi skulle komme til Resultater ved denne Politik? Det viser sig, at saa gaar man til Højres gamle Standpunkter, saa havner man i Resultater der, hvor Højre vil have, at man skal have. Det er det, der for mig staar som det beklagelige Vidnesbyrd. Man har ikke opnaaet ved Forhandlingen at drive Højre over til Venstres Standpunkt, men har haft den i mine Øjne bedrøvelige Rendsgering at se Venstremænd i Landstinget gaa over til Højres Standpunkt. Det er ikke det, jeg havde tænkt mig, Fler-tallet kunde ønske at se som Frugt af den Forhandlingspolitik, det i en Række af Aar har erklæret for at være saa heldig for Folketingets ledende Fler-tal. Skønt de

have haft en vigtig Støtte i denne Sag, idet de til Dels have haft Regeringen med sig, have de dog ikke en Gang naaet at føre denne Sag videre. Regeringen forelagde et Forslag, som fuldt ud opfyldte Grundlovens § 32, eller selv om der var enkelte Differenspunkter, saa dog et Forslag, der var et godt Grundlag for Forhandling, men ikke desto mindre se vi, at skønt Regeringen her har stillet sig paa det nærmeste paa Folketingets Standpunkt, faar man dog ikke Landstinget til at gaa med til at faa det samme Syn, men man ser tvertimod, at Venstre i Landstinget er gaaet sammen med Højre. Man har ogsaa haft det positive Særsyn under denne Sags Behandling, at der er bleven sagt der oppe, at Nemesis er kommet over enkelte i denne Sag, som den sandsynligvis vil komme over mange, efterhaanden som den politiske Kamp strider frem om disse Sager. Man har set et enkelt Medlem, som var Medlem af Landstingsudvalget, staa der oppe som en fuldstændig „ensom Mand“, som han selv sagde, da Lovforslaget var til Behandling; det Medlem, der for ikke ret mange Aar tilbage var Landstingets anerkendte Fører, stod som en ensom Mand, der ikke har en eneste med sig i Tinget, da han vil til, at forsvare Grundloven, som han paa andre Maader har været en af dem, der har været med til at bortfortolke. Det turde være den Nemesis, der rammer dem, der kunne faa Ide om at vende tilbage til Grundloven, naar det passer dem. Afmægtigheden vil sikkert paa samme Maade komme til at hvile over dem i deres Bestræbelser for at føre Grundlovens Bud ud i Livet, hvis det skal vise sig, at de skulle faa Lyk hertil, saaledes som det her viste sig med et Medlem oppe i Landstinget. — Lovforslaget i den Stikelse, det her foreligger, vil gøre Uret mod Arbejder- og Middelstanden, hovedsagelig her i Kjøbenhavn og ogsaa omkring i Provinserne, og det er mit Haab og min Overbevisning, at Behandlingen af dette Lovforslag i det andet Ting vil have lært Middelstanden, lige som andre Behandlinger af lignende Sager forlængst har lært Arbejderstanden, at det er ikke hos de Folk, der have vedtaget dette Lovforslag, at Middelstanden skal søge sin Støtte eller har sine sande Venner; det er ikke blandt de Folk, som hyde dem et Lovforslag, der skænker dem 12 Repræsentanter i Stedet for 20, altsaa nægter dem de 8, som de grundlovsmæssig have Ret til at faa, det er ikke der, Middelstanden skal søge sine Venner. Det haaber jeg nu skal gaa op for dem i den kommende Kamp om dette Lovforslag og mange andre, der